

Barbora Haplová

CESTA DO ŠVÁBÍHO RÁJE

Ilustrace Linh Dao

mladá fronta

Cesta do švábího ráje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

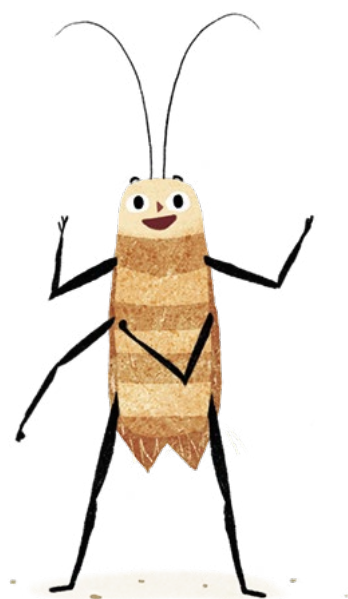
Barbora Haplová
Cesta do švábího ráje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CESTA
DO ŠVÁBÍHO
RÁJE

Barbora Haplová

CESTA DO ŠVÁBÍHO RÁJE

Ilustrace Linh Dao

mladá fronta

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO SNU

Víte, jaká je noční můra švábiho náčelníka? Ujišťuju vás, že byste nechtěli být na mém místě. My švábi si totiž přejeme přesně tři věci: vlhko, teplo a klid. Netoužíme dobývat žádná nová území, zbožňujeme domácí pohodičku a nudu! A proto je noční můrou každého švábiho náčelníka, když si musí stoupnout před celý svůj kmen a říct: „Již není možné žít dále jako předtím. Musíme opustit naše domovy a hledat lepší místo k hospodaření!“ Nebo něco podobně nabubřelého. Nevím jak vy, ale já osobně nemám náčelníkovské proslovy vůbec rád. Ble.

Jak se ale tahle noční můra stala skutečností? Tehdy jsme spokojeně obývali opuštěný dům na rohu Prohnilé třídy a Smradlavé ulice už nějakých dvě stě let. Za tu dobu vám ten dům tak krásně zchátral, že v něm bylo každým dnem pořád vlhčeji a tepleji, jak se sluncem zahříval! Proto se tu ostatně

můj praprapradědeček usídlil s představou, že se tu budeme mít jako v ráji. A taky že jsme se měli...

Než přišli lidi a začali nás tyranizovat! Chmmm.

Jednoho dne se zničehonic začaly odevšad ozývat vrtačky, kladiva, bagry a další bouchání, mlácení a sypaní.

„Tohle zboříme, tady to všecko vyházíme a tenhle roh je nutně potřeba polít Savem,“ bylo slyšet shora novou majitelku domu. „Fuj, tady je plíseň a co to tu běhá po zemi, snad jsem nezahlídla šváby! Ííííí, to snad ne, to není možný, musíme zavolat deratizátoraáá! Začneme od střechy a postupně dům vysmýčíme, až bude krásný, čistý, nový, útulný, suchý, natřený, napuštěný, vyleštěný, jupí!“

A přesně to udělali. Neustále jsme se před nimi schovávali, oni nás ale vytlačovali pořád dál a dál, pryč z domu. Švábí rodinky se musely tísnit v menších a menších prostorech, ve sklepech a trubkách, kde jsme se všichni nesnesitelně mačkali. Přes den jsme byli zalezlí ve zdech jako krysy! Tak ponižující.

Maličkatá švábátka se mě k tomu neustále všetečně vyptávala: „Co je na nás špatného? Proč nás nemají rádi?“

No. Co jsem jim na to měl říct? Copak já vím? Ale pokusil jsem se jim to nějak vysvětlit, jsem přece švábí náčelník:

„Asi jim jde o to, že jsme zkrátka, no víte...” bylo mi úplně jasné, že zním falešně, přesně jako jeden z těch trapných náčelníků.

„Co? Co? Co?” křičelo jedno švábatko přes druhé a při tom na mě zírala ta jejich titěrná nechápavá očička.

„Co jsme, vždyť nás ani neznají! V životě jsme s nikým z nich nemluvila,” nenechala se odbýt.

„Nejde o to, co říkáme, ale spíš o to, že – ”

„Připadáme jim oškliví? My se jim nelíbíme?”

„No ano! Jde prostě o to, že jsme švábi.”

„Anó? No á? Ano, ano, švábi! A co jako?”

„Ano, to je ono. Jde o to, že lidi zkrátka nesnáší šváby.

Nesnáší nás z principu.”

„Ale proč nás nesnáší? Co je princip? Vždyť nás ani neznají... V životě jsme s nikým z nich nepromluvila jediné slovo, tak proč by nás měli nesnášet?”

Šváбата se na mě pokaždé urputně pověsila a nešlo se jich zbavit, jako by to byli mravenci nebo co! Úplně jsem se z nich opotil.

„Tak kde se schováváte, hmyzáci? Hnusní špinaví švábáci, vůbec se jich nedá zbavit. Ale jen počkejte, my se nevzdáme, dotěrná verbež!“ vyhrožovali. Takové věci jsme o sobě museli poslouchat v jednom kuse.

Od chvíle, kdy se noví lidé byli poprvé podívat na dům, jsem se pořádně nevyspal.

Když se mi ale konečně chvílemi podařilo usnout, pořád dokolečka se mi zdál ten samý sen:

Zahradní hadice, třikrát tak velká jako já, mě v něm nabádala, abychom se vydali hledat pravý ráj, skutečnou zemi zaslíbenou. Že tady nás přece nic dobrého nečeká. A pokaždé jsem jí odpověděl: „Já ale vůbec nevím, jak takovou zemi najít, odmalička znám jenom tenhle jediný dům, a to je můj ráj!“

Pak hadice rozevřela svůj veliký černý otvor. Už jsem si myslel, že za vteřinu vystřelí ohromný proud vody, rozdrtí mě a já chcípnu. Ale místo toho jsem pokaždé spatřil v otvoru krásnou